

Bestemmelser om Procesmaaden, ligeledes sigtende til at undgaa enhver Forhaling af den endelige Afgørelse, overlades til Fastsættelse ved kgl. Anordning. Der var indenfor Udvalget ikke ringe Stemning for at udvide Adgangen til Appel ogsaa til andre af de i § 12 nævnte Litra end a., b. og c., men det har ikke været muligt at finde tilstrækkelig Tilslutning hertil, og man har derfor opgivet Tanken derom, bl. a. ogsaa, fordi det fra Ministerens Side bestemt fastholdtes, at de under Litra d. og e. omhandlede Spørgsmaal var af paa dette særlige Omraade faglig Art og derfor neppe egnede sig for Domstolsbehandling, hvilken Betragtning fandt Tilslutning hos et Flertal af Udvalgets Medlemmer.

Spørgsmaalet om, efter hvilke Regler Erstatning i Tilfælde af Invaliditet bør beregnes, har givet Anledning til meget omfattende Forhandlinger indenfor Udvalget i Tilslutning til Tanker, fremsatte af Kontorchef V. L. Faber i en Afhandling i Tidsskriftet „Social Forsorg“: „Nogle Bemærkninger om Erstatningsudmaalingen ved Arbejder-Ulykkesforsikringen“. Udvalget finder ligesom Forfatteren af nævnte Afhandling, at man ved som i Lovforslaget i alle Tilfælde at beregne Erstatningen som en vis Procent af det 6-dobbelte af Aarslønnen *forholdsvis* yder for meget ved mindre Invaliditeter, der gør det sandsynligt, at den tilskadekomne ret snart vil være fuldt arbejdsdygtig, men for lidt ved de store og største Invaliditeter, der umuliggør det for vedkommende paa ny at genvinde Arbejdsevnen i fuld Udstrækning, og skønt Lovforslaget øger Erstatningen for absolut Invaliditet fra det nuværende Maksimum 4,800 Kr. til 9,000 Kr., maa Udvalget dog finde, at nogen Stigning af dette Beløb bør finde Sted, hvis det ved Loven skal blive muligt i nogen Grad at yde økonomisk Erstatning til den Arbejder, der helt eller tilnærmelsesvis har mistet sin Arbejdsevne ved Ulykke. Den „Faberske Regel“, der er skitseret i fornævnte Pjece, fandtes imidlertid, selv om Aarslønnens Multiplikatorer og Maksimum af Aarsløn ændredes, at lide af Mangler, der,

som ogsaa er kendt af Forfatteren, gjorde den mindre egnet til praktisk Anvendelse. Udvalget stiller derfor ved Ændringsforslag Nr. 30 Forslag om at bringe til Anvendelse en „Rateskala“, ved hvilken der ogsaa regnes — som ved den Faberske Regel — med et stigende Antal Aars Løn, jo større Invaliditeten er, men hvorved der skabes en *jævn* Stigning i Erstatningerne uden store Spring for stigende Invaliditetsprocent. Enkelte Medlemmer kunde dog have ønsket, at den laveste Aarslønsmultiplikator var sat lig 6 i Stedet for 5. Aarslønnens Maksimum sættes til 1,200 Kr. (Ændringsforslag Nr. 35), hvorved Maksimum af Erstatning ved fuld Invaliditet bliver 12,000 Kr.

Udvalget er sig bevidst, at der ogsaa ved dets Forslag vil foranlediges en betydelig Stigning i de forsikringspligtiges Udgifter til Forsikring. Forøgelsen er af Raadet for Industriens Vedkommende beregnet til 35—40 pCt. (se Bilag Nr. 3 med Underbilag), medens Lovforslagets Beregningsmaade vil bevirke en Stigning af 40—50 pCt. (Bilag Nr. 4 med Underbilag) uden Hensyn til den „Tilvænningserstatning“, som er foreslaaet i Lovforslagets § 32, sidste Stykke, og hvis Betydning ved Ansættelse af Præmier ikke lader sig overse (Bilag 5). Udvalget foreslaar derfor (Ændringsforslag Nr. 31), at Tilvænningserstatningen skal bortfalde. I Sammenligning med Lovforslaget byder Udvalgets Forslag saaledes en Nedgang i Udgifterne for de forsikringspligtige samtidig med, at den ændrede Beregningsmaade utvivlsomt vil bevirke en i social Henseende betydelig Forbedring af Loven. Nogen yderligere Nedgang i Udgifterne til Forsikring vil ogsaa opnaas ved Ændringsforslag Nr. 32, hvis Betydning dog hovedsagelig er denne, at den søger at indføre et rationelt Princip i Sammenhængen mellem Invaliditetsgraden og Erstatningen. Ingen tilskadekomne bør gennem Erstatningen kunne blive økonomisk gunstigere stillet, end han vilde have været, hvis Ulykken ikke var sket. En saadan Mulighed vil kunne indtræde for ældre Arbejdere, der ansættes til en